

Un Sant Jordi al Montgrí

Aquell matí de Sant Jordi, la pluja, tot i que benvinguda, esguerrava els plans dels llibreters de la vila que esperaven ansiosament aquell dia per regenerar una mica els seus comptes que feia un temps que anaven de caiguda i que havien de fer mans i mànigues per anar subsistint. Per a la pagesia i la ramaderia era com un regal del cel després de la sequera soferta últimament.

Per la Rose, era un senyal. Un indicador que aquella petita cerimònia que farien aquell dia i que significaria d'alguna manera oficialitzar la seva relació amb en Jordi, seria un encert.

La Rose, com moltes altres persones, havia vingut a Torroella de vacances d'estiu des de la seva Crawley (Anglaterra) natal. Li va agradar tant el poble que ja només va tornar a la seva localitat per arreglar els papers i acomiadar-se de la seva família.

Al poc temps i com una nativa més, a final del mes de novembre, el dia de l'aplec en honor de la santa, es va enfilem cap a l'ermita de Santa Caterina i va encistellar la moneda dins la panera que es troba dins la capelleta i que, segons la llegenda, l'ajudaria a trobar parella dins el proper any. Poc va haver d'esperar, perquè aquella mateixa tarda, al sortir esvalotada, com sempre, d'aquella coneguda pastisseria va tombar les begudes que hi havia sobre una taula de la terrassa, amb tan mala fortuna que la majoria del líquid va anar a parar als pantalons d'en Jordi, un jove pagès torroellenc que estava amb els seus amics gaudint del dia en aquell establiment. Ell, inicialment, va quedar entre sorprès i enrabiad, però quan es va girar per veure qui havia estat el maldestre o la maldestra que havia causat l'incident i es va trobar amb aquella cabellera del color del foc, amb aquells ulls verds i amb una alçada superior a la mitjana, li va passar de cop tot el malestar i li va sortir un somriure propi dels que no hi toquen gaire; no va ser capaç d'articular cap paraula coherent durant una bona estona. Ella, al contrari, no va parar de parlar, mig en català i mig en anglès, i demanar disculpes intentant eixugar tot el líquid abocat a la roba d'ell, però no aconseguia res més que augmentar el desastre. Finalment, en Jordi li va agafar les mans per evitar més danys a la seva roba. Immediatament va sentir com una punxada elèctrica que li va recórrer tot el cos. Ell sempre diu que en aquell mateix moment es va enamorar d'aquella espècie de cicló que era la Rose

Després d'una bona estona d'intentar-ho, i encara ara, no sap com li van sortir les paraules, la va convidar a seure a la seva taula. Ella, per compensar una mica el desastre causat, va acceptar. Els amics d'en Jordi es van fer escàpols fent servir qualsevol excusa per marxar i deixar la parella sola. Això sí, també van deixar a en Jordi tot el compte per pagar...

Des d'aquell dia en Jordi i la Rose es van fer inseparables. Ell va continuar la seva feina a la pagesia, ella continuava amb la feina que havia trobat de professora d'anglès i de traductora d'aquell idioma i aprofitaven tots els moments lliures per trobar-se i passar estones junts. Fins que un dia d'hivern, asseguts en un banc proper a la Torre de les Bruixes, van començar a planejar una vida en comú.

Curiosament, Sant Jordi, aquell cavaller romà que, segons la llegenda, va salvar la princesa Cleodolinda d'acabar cremada i devorada pel drac, és el patró dels dos països, Catalunya i Anglaterra, i això a la jove parella els feia molta gràcia i, per això, havien escollit aquell dia per a la seva unió.

Havien decidit fer la cerimònia laica a l'ermita de Santa Caterina. Ella estava avesada que totes les cerimònies especials celebrades durant la seva vida a la seva localitat natal, la pluja era una convidada habitual. Per això, el fet que l'aigua estigués present en aquell dia tan especial no la molestava en absolut. En el cas d'en Jordi que, tot i no ser creient, que havia fet tants precis a santa Caterina i a sant Genís perquè ploqués i així aconseguir bones collites i facilitar la producció de les seves pomeres, el va molestar una mica que justament el dia en què es donava resposta a les seves pregàries fos el dia de la seva unió, i que dificultava la peregrinació de les famílies i amics cap a l'ermita.

La penjada de banderes reivindicatives als balcons de la vila també quedava una mica deslluïda, però tothom ho acceptava de bon grat perquè una de les principals lluites de la població en aquells temps era combatre la sequera.

Havien quedat que en Jordi i la seva nombrosa llista de convidats sortiren primer cap a la capella i que començarien amb els preparatius de la festa, més tard sortiria la Rose i els seus familiars més propers, que eren pocs perquè la majoria de la seva família i amics eren de Crawley. En ambdós casos van decidir que farien el camí a peu.

La primera expedició, és a dir, la d'en Jordi, va arribar sense gaires problemes a excepció de les sabates de la mare del nuvi, tot i les advertències que li havien fet en el sentit que havia de vestir de manera còmoda, al ser massa elegants van quedar destrossades i es va haver d'improvisar una altra mena de calçat.

La Rose i la seva *troupe* van sortir més tard del que havien quedat, perquè aquella cabellera rogenca de la Rose era tan bella com anàrquica, cada cabell decidia anar pel seu compte i no ho hi havia manera de fer el pentinat que ella volia i que li havia d'aguantar, almenys, fins a arribar a la capella.

Però a mig camí de l'expedició d'ella, va aparèixer un convidat inesperat, una bèstia gran i ferotge, diuen que es tractava d'un senglar de grans dimensions, però que tan rabiós com es veia, el vapor que li sortia pels seus narius semblava foc. L'animal semblava encapritxat de la pobra Rose, que l'anava perseguint fent-la sortir del camí. Al sortir corrent va entrebancar-se amb una pedra i va caure estesa a terra.

Enmig de la confusió generada, la gent de l'expedició de la Rose es va espantar tant, que va començar a dispersar-se i a córrer en totes direccions, però es van anar ajuntant i van arribar a l'ermita, que és el que quedava més a prop del lloc dels successos. Entre plors, crits histèrics, tremolors i cares deformades per la por, van aconseguir explicar els fets a la gent que estava tan tranquil·la a Santa Caterina. Ningú sabia dir on era i què li havia passat a la Rose.

Entre mig del desordre i caos que hi havia entre la gent, en Jordi, nerviós per no saber res de la seva estimada, va agafar un bastó amb la punta de ferro que el seu padrí havia fet servir per fer el camí cap a l'ermita.

Sense esperar companyia i quasi sense que ningú no se n'adonés, va tornar cap avall en busca de la Rose. Poc camí va haver de fer, perquè prop de les restes de la segona ermita va sentir la seva veu demanant auxili. Es va endinsar cap a la mica d'esplanada que hi havia a la dreta del camí seguint els crits i els plors. El panorama que es va trobar va ser alarmant, la Rose acorralada entre una gran pedra i la bèstia. Aquesta última semblava que es recreava en aquesta situació i espantava cada cop més la pèl-roja, però tot i el temps passat encara no l'havia atacat.

En Jordi no s'ho va pensar gens, es va tirar literalment sobre la bèstia. Però aquesta es va girar enfurismada i va llençar pels aires el jove pagès, que va quedar estirat a terra. La fera es va posar a córrer en direcció al noi. Ell, en un acte instintiu, va tancar els ulls, però va aixecar el bastó com a defensa. L'últim que va sentir va ser un crit sec de la seva estimada i un fort cop al cap.

Quan es va despertar, en Jordi es va trobar prop del pou de l'ermita de la Santa, allà d'on diu la llegenda que venen els nens.

La seva estimada, amb el vestit mig estripat i els seus cabells com sempre desordenats i més vermells que mai, li acaronava la cara i una multitud de caps mirant-lo per sobre l'espatlla de la Rose. Quan van veure que es despertava, tota la seva família, amics i convidats van començar a aplaudir i felicitar-lo. Ell quasi no recordava res del que havia passat. Quan li van explicar que havia vençut la bèstia i que havia salvat la seva estimada, els seus ulls van començar a lliurar llàgrimes d'alegria. Es van mirar els dos enamorats i els dos a la vegada van pensar que s'havia repetit la llegenda...

Sense més ensurts es va celebrar la cerimònia.

Nou mesos més tard la parella va veure el naixement del seu primer fill i quan va ser una mica més gran li van explicar d'on venia, del pou, com tots els nadons de la vila, naturalment.